

Chytrému v **NAPOVĚZ**

Relationship Noir
Kateřina Havlová

OBSAH

1. NEUVĚŘITELNÝ PETR	1
2. ZRZAVÝ ZDENĚK.....	3
3. HOŘKÁ ZRADA.....	6
4. MŮJ PRVNÍ HONZA.....	9
5. SOBECKÝ MICHAL	12
6. STARŠÍ SESTRA.....	15
7. NOVÝ ŽIVOT	17
8. DÁVNÝ TONDA	21
9. NOVÝ SOUSED.....	23

BONUS: ZBÝVAJÍCÍ ZNAMENÍ

10. HONZŮV PRSTEN	27
11. MARTINOVA TAJNÁ LÁSKA.....	29
12. PETROVO PŘIZNÁNÍ	30

1. Neuvěřitelný Petr

1.1

Už jsem to malém udělala, zcela záměrně, úmyslně. Položila bych hlavu na jeho rameno a čekala, jak dlouho to vydrží. Co řekne. Co udělá. Ale trhnutí vlaku odsunulo okamžik pravdy na neurčito a soudě dle intervalů, v jakém mě přepadají záchvaty odvahy, možná na nikdy. Hlavu jsem jen lehce naklonila k němu a vlak v tu chvíli nadskočil a hodil mnou opačným směrem. A bylo po příležitosti. Jenže kolik takových příležitostí ještě budu mít? Jak dlouho si ještě můžu dovolit čekat? Váhat? Otálet?

Zatím jsem se dostala nejdál k tomu, že jsem na něj spadla na eskalátorech. Bylo to v zimě, v mrazech, takže bohužel žádný náboj skrz silnou vrstvu oblečení neproniknul. Ale je to správná doba na to, aby měl možnost poznat, že jsem prima holka. Chytrá a milá. Připravená se dělit o své teplo. Na jaře ho omráčím svůdností svého těla, ale na to je čas. Nechci sex na jednu noc. Chci tohohle krásného kluka, aby se ke mně vracel.

Zatím jen ruce v tlustých rukavicích a šála až po bradu. I když už jsem zkusila v hovoru o studených rukách položit mu na vteřinu svou dlaň na tvář, nepřineslo to nic, protože to byl jen mžik, a navíc má ruka opravdu byla ledová a jeho tvář mrazem ztuhlá. Dneska jsem se chtěla přiblížit s jasným signálem.

1.2

S výzvou: nebraň se tomu! Kolik takových příležitostí ještě bude? Kolik podobných chlapu ještě potkám? Za rok mi bude čtyřicet.

Budu si zas muset dnes do kalendáře udělat krížek za další marný den bez chlapa. Od té doby, co jsem se potkala s Petrem, odmítám všechna pozvání na rande, kterých nepřichází málo, ale nemá to smysl. Zkusila jsem to dvakrát a pořád myslela na Petra. Udělám to zítra. Řeknu mu, co chci. Vždycky jsem říkala, co chci, copak se teď tak zdráhám, protože se bojím, co odpoví? Záleží mi na něm nebo už si jen nejsem tak jistá jako před pár lety?

Nikdy jsem přece nechtěla žádného chlapa jen pro sebe, stačí mi ho jen půl. A tohle je přesně to, co jsem se naučila od chlapů – nechtějí dát vše. Tak to od nich ani nechci. Občas si myslím, že se do mě Petr zamiluje, ne bláznivě, jen tak lehce, taková příjemná a klidná láska, která neobtěžuje, nezavazuje. Jenže někdy si říkám, že to neprijde. Že to nepocítí. Budu jen ženská z vlaku

a nic víc.

A v tom případě by bylo lepší už neváhat a prostě to rozštípnout a v tom horším případě si prostě najít jiný objekt. Nebylo by to těžké, tmavovlasých ženatých třicátníků, ne malých, a ne moc velkých, kterým se dá akorát vlepit pusa ve stoje na špičkách, takových je každé ráno plný vagon. Proč jednoduše nepoložím hlavu na rameno někomu z nich? Ne – nevím proč, ale touhu skočit po něm a kousek si ukousnout ve mně vzbuzuje jen on. Petr. Manžel mojí kamarádky.

Nemůžu usnout. Dvě ráno. Leží mi to v hlavě. Mám nebo nemám ten krok udělat? Proč se nenechám sbalit někým z těch, kdo se o to pokoušejí, a přitom zcela nesmyslně lpím na jednom tak nebezpečně blízkém klukovi? Copak jsem ještě pořád nedospěla?

1.3

Petr má svou rodinu a rozhodně nevysílá žádné signály nespokojenosti, žádné vyzývavé pohledy, dvojsmyslné poznámky. O žádnou další ženskou ve svém životě evidentně nestojí, tak proč jsem se rozhodla se mu vnutit a nabourat mu jeho klid? Jeho svět?

Proč si nežiju ve svém světě a nenechám se sbalit jedním z těch ostatních, výškově odpovídajících sympťáků z vlaku – někým, kdo se už rozhodl a předem smířil s myšlenkou, že si najde nenáročnou tichou milenkou?

Už dlouhý tři měsíce je mou jedinou společností ta blížící se čtyřicítka a s tou se fakt špatně sdílí postel. A asi mi to už leze na mozek. Takhle to dál nejde: zítra hned ráno řeknu Petrovi, že ... že co? Tak jinak: zítra si najdu někoho jiného. Ve vlaku, na ulici, při obědě. Ale nutně. Nebo si budu muset přiznat, že Petra miluju.

Šest ráno. Neusnula jsem. Je to pravda, které se zuby nehty bráním. Zamilovala jsem se do něj doopravdy. To je jediná správná odpověď na všechny mé dosavadní otázky. Proto jsem se na něj tak upnula a odmítám všechny ostatní. Proto jsem tak opatrná. Kdyby mě odmítl, skončily by naše společné ranní cesty. A já raději budu trávit tu ranní půlhodinku v plané naději den co den s ním než sama odmítnutá a zklamaná, se čtyřicítkou na krku. K čemu mi je mé tělo, ploché břicho nevytahané těhotenstvím a trénované občasným joggingem? Na co mi jsou pěkný pevný prsa nezmordované kojením? Na nic!

Protože kluk, muž, jehož aura se mnou cloumá, stejně dává přednost ženě,

kterou má doma. Vůbec mu nevadí, že byla už dvakrát chodící mlékárnou, že je zdeptaná každodenní otravnou péčí o dva divoký prcky. Je to jeho žena. Zatímco já nejsem ničí žena.

1.4

Musím si najít někoho jiného. V mám stylu. Nechci se vdávat, ani najít chlapa na lásku, rodinu, radosti a starosti. Nechci už ale ani dal shánět náhodné chlapy na sex. Chci svého stálého hezounka, který se jednou týdně zastaví v mém objetí. Petr to byt nemůže.

Vrátím se ke starému dobrému a poctivému režimu s Markem. Za hodinku zase s Petrem ve vlaku, ale teď už jen proto, abych o něj zavadila pohledem nezájmu. Jestli jsem do něj zamilovaná, tak bojovat nemůžu. Nebylo by to fér. Vůči němu. Vůči mně.

Položil mi ruku na koleno. Tak vida, jak je to jednoduché – přestat se upínat na jednu ostře řezanou neoholenou bradu, otevřít oči a otevřít mysl, prostě otevřít se. Byla to jen chvilka, doprovázející dotaz, zda mé kalhoty jsou skutečně kožené. Ale najednou tam byl náboj. Elektrizující. Ještě ne spalující, ale signál byl vyslán. Bylo v něm to, co v něm mělo dávno být. Bylo to tam fakt.

Nemůžu tomu uvěřit. Pravě, když jsem se po probdělé noci rozhodla, že se ho vzdám. Nechci si začít nic se ženatým chlapem, do kterého jsem asi opravdu zamilovaná. To by byla sebevražda.

Chtěla jsem si s ním jen užívat. Dívat se do těch jeho hnědých očí přes pahorek svého podbřišku a zasténat... To jsem chtěla. A pak se osprchovat a vědět, že až vyjdu z koupelny, bude už pryč až zas do příště, kdy bude zase řada na mně. Osvědčený režim pro klidný, nezávazný milenecký vztah. To jsem chtěla. To chci. Jenže bez emocí. Položil mi na chvilku ruku na koleno, aby hmatem zjistil odpověď na otázku, zda mé kalhoty jsou kožené. Neměl to dělat. Signál byl vyslán, ale nebyl přijat. Zahleděla jsem se z okna a najednou jsem si vybavila Richarda, jeho ruce, jeho prsty. Ty oči. A jeho věk. Vyhrabala bych ještě ze starých záloh telefonu jeho číslo?

2. Zrzavý Zdeněk

2.1

Zalapala jsem po dechu. Zrzci nikdy nebyli můj typ. Vůbec jsem nedokázala

sledovat tok jeho řeči. Víím jen, že byl sebejistý, měl pevný hlas, přímý pohled, zrzavou kštici a neuvěřitelně modré oči, až mě mrazilo v zádech při představě, jak se ty modré duhovky vynořují zpoza pahorku... Bože jsem v práci, teď nemůžu myslet na sex! Zalapala jsem po dechu.

Ještě teď nemůžu uvěřit, že to v představách bylo přesně takové, jako pak ve skutečnosti. To byl ovšem naprosto šílený týden. Dávám mu podtitul „rozloučení s třicítkou“, protože nic takového už v životě po čtyřicítce nezažiju a vlastně ani už nechci. Jeho přítelkyně byla zrovna na studijní stáži v zahraničí, a ještě jí zbýval týden. Šest nocí, které Zdeněk bez minutového prodlení strávil v mé posteli. Zapomněla jsem s ním na všechny starosti.

Bylo mu čerstvých třicet, koupil si auťák svých snů a hledal blízké i vzdálenější destinace, kam by si zajel. Tak jsem mu navrhla, že by mohl spojit příjemné s užitečným a hodit mě domů. „A to že tě odvezu domů bude ta užitečná nebo ta příjemná část?“ zeptal se bez okolků. A jeli jsme.

Líbat moc neuměl, což mě překvapilo, k jeho očím se hodily horké rty a jazyk, který by měkce vyplnil mou pusou. Líbal však hrozně ostře a suše, jazyk měl tuhý, a i když mi ho vrazil skoro až do krku, měla jsem pocit, jako by se mě uvnitř vůbec nedotkl. Zato vše ostatní bylo úžasné, ač nelze mluvit o technice, nevím proč, bylo v něm něco původního, myslím původně živočišného, ztělesňoval to, proč muž a žena po sobě touží, proč to chtějí a potřebují dělat znovu a znovu. Myslím, že moc ženských neměl, ale nechtěla jsem ho nic učit, chtěla jsem ho vrátit té jeho milé tak nějak v původním stavu. Užila jsem si to. Bylo to naprosto dokonalé rozloučení s třicítkou!

2.2

Náš až na výjimky každodenní rituál ranního setkávání má od jisté doby mírně obměněný scénář. Každý hovor teď začíná aktivně Petr. Bavíme se normálně, přátelsky, jako dřív. Už se k němu ovšem nevinu, snažím se držet zpátky. Týdenní pauza, kdy mě odvážel do práce Zdeněk, mi prospěla.

Uvědomila jsem si, strašně nerada, že bych po Petrovi chtěla víc, než vůbec chtít smím, že by mi nikdy nestačilo mít to s ním tak, jako třeba ještě donedávna s Markem nebo jako zrovna teď ten časově omezený prostor se Zdeňkem.

U každého jiného chlapa bylo omezení vztahu na dobu určitou výsostnou

výhodou. Ale Petra bych chtěla úplně. Asi. Možná ne, kdo ví, zřejmě by mi taky dokázal lézt něčím na nervy, jenže já jsem opravdu neuvěřitelně potrhle, na prahu čtyřicítky, zamilovaná do hezounka, manžela mé kamarádky, do otce dvou dětí a takhle daleko jsem nikdy zajít vážně nechtěla. Rozhodla jsem se, že to překousnu a počkám, až to samo vyšumí.

Dneska musím zkusit najít telefon na Richarda. Nic jsme spolu nikdy neměli, hráli jsme oba tu hru, kdo koho sbalí, příliš dlouho. Když mu teď zavolám a on přijde, vyhraju ten starý boj já. Beru to ovšem jen jako nadsázku, o žádný boj mezi námi nikdy nešlo, oba jsme to chtěli, jen nikdo z nás nechtěl být tím, kdo podlehne. Vlastně mě teď napadlo, že podlehnout by bylo docela fajn. Už moc dlouho svůj život řídím příliš přísně.

Ano, emocionálně jsem zmítaná okolnostmi, ale na venek jsem praktická, rozumná žena, svobodomyslná a čistě z vlastní volby nezadaná. Jenže když zavolám Richardovi, budu tam, kde jsem, možná snad bohatší o nový sexuální zážitek, ale čtyřicítku tím neoddálím ani o den a ke klidnému nezávaznému vztahu se tím také nepřiblížím.

2.3

Ten pocit pohody ve vztahu, po kterém tak prahnu, cítím z jediného muže, a toho jsem si musela zakázat. Nejhorší je ale pomýšlení, že bych snad tu pohodu mohla cítit právě jen z někoho, koho miluju. To by byl totiž začarovaný kruh, protože já nechci vztah se zamilovaností, na to už je pozdě. Chci jen tu pohodu. A chci Petra. Moc!

Petr už čtvrtý den nejel ráno „naším“ vlakem. Snad zafunguje stará pravda: sejde z očí, sejde z mysli. Vždyť já ho v podstatě vůbec neznám. Tuším samozřejmě, že to není jen cukroušek k pomilování, že řešit s ním každodenní starosti asi není žádný med, vidím v koutku jeho úst náznak hysterie, paličatost v určitých věcech, dovedu si představit, jak doma křičí na děti, když už potřebuje chvíli klidu. Ale to jsou jen představy, o tom já nic ve skutečnosti nevím. Víím jen, že se mi líbí a že mě polilo horko, když jsem ho poprvé uviděla. To mě mělo varovat, měla jsem pochopit, že to není jen fyzické vzrušení. Podcenila jsem to. Už od pondělka nejel naším vlakem.

Richardovo číslo jsem našla. Je nedostupné. Marek se rozvedl, čímž se vyřadil z mého repertoáru. Chci jen chlapa, který se má kam vracet. A kam se vrací rád. Je mi skoro čtyřicet a nehledám lásku na zbytek života. Hledám

jen chlapa! Výběr bych měla mít velký, mám to, co chlapi chtějí a neskrývám to. Toleruji vrtochy i nedokonalosti. Jenže chlapi nejsou. Zmizeli. Zůstal jen jeden, vtipný, inteligentní, hezký, dokonale zadaný, šťastně ženatý, prostě ideální muž. Pro mě. A já si ho zakázala. Nejsem blbá?

2.4

Pátý den. Z mysli mi tedy rozhodně neschází. Chybí mi tu. Jenže nejen Petr dnes nejede. Nejedu ani já. Nejedu vlaky.

To byla jedna z příležitostí, na které jsem čekala – strávit s ním víc času, kdy mi nemůže nikam utéct, čekat na vlak, který nejede, a užívat si jeho společnost. Teď tu stojím sama a vztekám se, že nestihnu schůzku, na které mi záleží, že mě bolí kotníky v těchhle botách na podpatku, které nejsou dělané na hodinové stepování po peróně. Nic, balím to. Zkusím mávnout na nějaké projíždějící auto a buď pojeďu stopem nebo se vrátím domů.

Zachumlám se do peřin jako malá a zkusím se prospat. Mám absták a musím to překonat. Musím ze sebe Petra dostat jednou pro vždy. Musí mi prostě sejít z mysli, musím se zase začít chovat jako dospělá. Musím se zase začít CÍTIT jako dospělá.

Takže poslední pokus dostat se do práce, mávám na postarší zelené Volvo kombi. Míjí mě, ale ne, brzdí... Zastavilo. Přibíhám ke dveřím spolujezdce, registruji prázdnou dětskou autosedačku na zadním sedadle. Během deseti minut jízdy o něm vím vše podstatné. Nemá prsten. Říká „bydlím“ nikoli „bydlíme“. Elegantně nedbalý ohoz, milý úsměv a hezké rovné zuby. Velké ruce. Jo, tenhle chlápek ví, co chce. Říkám také „bydlím“ a „jezdím často tímhle směrem“. Prý po večerech převážně pracuje, signál byl vyslán.

Neptám se, jak se jmenuje. Znáš espézetku jeho auta, kterou si instinktivně memoruji vždy, než někomu cizímu nastoupím do auta. Nabídku na společnou ranní kávu zdvořile odmítám, snad někdy příště. Signál byl přijat.

3. Hořká zrada

3.1

Má blížící se čtyřicítka se už víc jak týden nesměle choulí v koutě. Připadám si nádherná, neodolatelná, ale zůstávám nepřístupná. Petr stále nejedí naším vlakem. Ulevilo se mi. Třeba jezdí o spoj dřív. Nebo později. Nechce

mě potkávat, tím líp. Potkala jsem včera pána s Volvem v Tesco. Měl košík skoro plný pribináčků, zřejmě čeká na víkend své děti. Neptala jsem se. Stál už ve frontě u pokladny, když jsem přišla, jen jsme na sebe kývli a usmáli se. Teprve jsem měla příležitost všimnout si, jak je vysoký, viděla jsem ho totiž před tím jen v sedě. Myslím, že ve stoje na špičkách by to bylo těsně, je trochu vyšší, než mám ráda, ale odpouštím mu to za ty nádherné zuby. Za ten úsměv, kterým ty zuby odhaluje.

I když jsem na něj často myslela a představovala si, kde a jak se můžeme náhodně potkat, byla jsem přece jen zaskočená a jako omámená a nedokázala vůbec udělat pořádný nákup a jen jsem chodila dokola uličkami, zírala na zboží v regálech a jezdila sem tam s prázdným košíkem. Když jsem si uvědomila, jak se chovám, zavezla jsem vozík k východu a vypadla ven bez nákupu. Půjdu se projít. Rozdýchat to.

Život je úžasný, stále dokážu tyhle okamžiky prožívat naplno jako ve dvaceti. Nemusím své vášně krotit, můžu se pro každého nového muže nadchnout a nechat se tím unášet, dokud se mi to líbí a dokud třeba zas nepotkám někoho nového. Jsem stále sama sebou, a to je k nezaplacení. Obě mé sestry jsou vzorné maminy, každý svého štěstí strůjcem. Každá z nich by teď musela dokončit nákup a běžet domů k rodině. Já můžu celý nákup hodit za hlavu, odložit to o hodinu nebo o tři dni a jít se projít a popřemýšlet, jaký koláčky by pán s Volvem rád ke své ranní postelové kávě.

3.2

Jedna sestra mi nedávno řekla, že jsem směšná. Že jsem ještě nedospěla. Že nechci přijmout zodpovědnost. No ano, má pravdu. No a co? Je přece lepší nemít děti, když je nechci a neprovdát se za chlapa, který mě nedokáže trvale uspokojovat, když můžu mít svou volnost a z každého muže si vzít jen to nejlepší. Je to směšné? Tak ať. Jsem spokojená, se sebou smířená, s úskalími svého životního stylu vyrovnaná. Což moje sestra, neustále se dohadující s manželem o to, kdo z nich měl v uplynulém týdnu více volna, rozhodně není. Tak ať se jde bodnout! A já se jdu projít.

Rána do palice. Petr. Nemůžu na to ani myslet. Zkusila jsem znovu Richardovo číslo. Bez touhy s ním mluvit, jen pokus odreagovat se. Stále nedostupné.

Byl to vcelku úspěšný den, udělala jsem velký kus práce a zajistila si živobytí zas na nějaký ten pátek. Přesto jsem nervózní, podrážděná. Cítím

se podvedená. Petr. Jako rána do palice. Potkala jsem ho na městském úřadě, když jsem si šla pro nový pas. On si byl vyměnit řidičák. Prohodil jen tak, že jsme se dlouho neviděli, že už nejede vlakem, protože teď bydlí jinde. Jenže Janu vídám téměř denně na jejich zahradě. Jednou měsíčně sežene hlídání a jdeme si spolu někam sednout. Neřekla mi, že se od ní Petr odstěhoval! Pochopitelně jsem se na něj nikdy neptala a naposledy jsme se sešly před třemi týdny. Ale že by to jeho odstěhování přišlo jen tak, z čista jasna? Tomu se mi nechce věřit. Jana s ním měla problémy a neřekla nic. A Petr se od ní odstěhoval.

3.3

Nemůžu tomu uvěřit. Cítím se podvedená. Kamarádkou, která mi neřekla, že má trable, Petrem, který mi nenaznačil, že... Ne, nesešel mi z mysli. A když jsem ho teď potkala, píchlo mě u srdce. Beznadějně jsem se tehdy zamilovala do manžela mé kamarádky, otce dvou dětí.

Pomalů a decentně jsem se k němu přibližovala, abych ho nevyděsila, abych si ho mohla půjčovat od rodiny, kam by se zas rád vracel, chtěla jsem mu položit hlavu na rameno, svému miláčkovi, chlapovi, který zřejmě celou tu dobu už podváděl svou ženu s nějakou JINOU ženskou! Sprcha nepomohla. Ležím nahá na posteli a brečím. Po dlouhé době, poprvé po letech zase brečím. Je mi jako by podvedl MĚ. Podvedl mě!

Musím dál fungovat. Bez ohledu na to, jak zdrcená jsem. Vstávat a jet vlakem do práce. Nebrečet, pokud možno.

Při dnešní další schůzce, které se účastnil znovu i Zdeněk, si vůbec neuvědomuju, jak dobře mi s ním bylo. Zbyl jen ten sebejistý projev a neskutečná modř jeho očí. Jinak nic. Ani jsem už nepomyslela na to surfování vypracované, zrzavé chlupaté břicho, které se mnou zacloumalo šest večerů po sobě, pokaždé když si sundal košili. Teprve na konci schůzky, až si všichni navzájem začali potřásat rukama, jsem si všimla rezavých chomáček vylézajících z pod manžet jeho košile a před očima mi prolétl sestrh okamžiků, kdy mě tyhle svalnaté chlupaté paže pevně držely v pase a spolehlivě přenášely jeho rytmus do mého těla. Teď lehce stiskl mou ruku a řekl „díky“ a já měla co dělat, abych si uvědomila, že mi děkuje za práci, kterou pro jejich firmu dělám, a ne za ten zmatený sestrh vzpomínek na neuvěřitelnou šestidenní bouři testosteronu a estrogeneru. Ale nepodíval se mi už zpříma do očí. Jen letmý pohled, úsměv koutkem úst. Nebyl to žádný zkušený záletník. Možná to udělal jen jednou.

Poprvé a možná naposled. Se mnou. A spotřeboval velké úsilí, aby to ustál. Přímej a poctivej kluk. Narozdíl od toho zrádce Petra.

4. Můj první Honza

4.1

Skoro jsem zapomněla, jak je Martin malej. Nemá ani metr sedmdesát, je hluboko pod mou spodní hranicí optimální mužské výšky. Je opravdu roztomilej, posadila bych si ho na klín a hladila ho, ale rozhodne mě nepřitahuje. Ví to. Líbí se mi jeho sebevědomí. Zdravé, nic přehnaného. Žádný komplex. Je to skutečně hezoun, tedy přesněji řečeno miniatura hezounka. Z plakátu, kde by ho nebylo možné porovnat s velikostí běžných předmětů, bych ho možná i nechala vstoupit do svých představ. Ale ve skutečném světě ne, když to na mě občas zkusí, musím se tomu smát. Ale z odmítnutí nedělá vědu. Mrkne na mě, že třeba zas příště.

Dnes volal, že do přízemní garsonky v našem domě, který mu patří, bude mít nového nájemníka. Nechává tam poslat nějaké základní zařízení, koberec, postel, stůl a požádal mě, abych to od stěhováků převzala. No proč ne, pro Martina vše. Mám díky němu nádherný byt za úžasnou cenu, ráda mu to oplatím, když tedy sex nepřichází v úvahu. Využila jsem klidné ráno, kdy nemusím běžet na vlak, a dopřála si luxus líného a pomalého vstávání. Když si sednu k notebooku v devět, bude to tak akorát, abych stihla své dnešní úkoly, a přitom můžu do půl ležet v posteli místo nudné cesty v přeplněném příměstském vlaku.

Kolem desáté přetrhlo mou myšlenkovou nit zazvonění telefonu. Neznámé číslo, to budou stěhováci. Už jsou tu. Zrovna se mi to vůbec nehodí, snažím se rychle aspoň dopsat větu, snad si pak vzpomenu, co jsem chtěla psát dál. Popadla jsem své klíče a klíče od garsonky v přízemí a vyběhla před dům.

4.2

Chlápek bez trička, jen v montérkách s laclem, už otevíral nákladový prostor a když se otočil, myslím, že jsem na něj zůstala koukat s otevřenou pusou. Jeho oči okamžitě zajiskřily, udělal rychle dva kroky směrem ke mně jako by mě chtěl obejmout a pak se zarazil. „To je ale náhoda“ řekl jen a já zavřela pusou. Měl delší vlasy než dřív a měl náušnici v uchu, ale byl to on a na řetízku kolem krku se mu v ranním slunci blýskal můj přívěsek panenství. Propletenec hada a lilie. Dostala jsem ho od babičky, která ho

našla zapadlý v zásuvce staré skříně, původního majetku odsunutých sudetských Němců, po kterých získala byt i s vybavením. A s malým ukrytým pokladem.

Udělala jsem z toho přívěsku symbol svého panenství a když jsme se s Honzou v šestnácti poprvé milovali, dala jsem mu ho, aby ho nosil na důkaz, že patřím jemu. Za pár týdnů jsem ale zjistila, že patřit vlastně nikomu nechci. A rozešla jsem se s ním. A pak už jsem ho nikdy neviděla. Víc jak dvacet let. Jako bych zapomněla, že nějaký Honza, můj první kluk, vůbec existoval. A teď tu byl.

Kruh se uzavřel. Hledám svého posledního chlapa pro klidný, nezávazný, ale stabilní milenecký vztah a osud mi pošle do cesty mého prvního. Kruh se uzavřel. Převzala jsem nábytek a rozloučila se s ním rukoudáním. Ten přívěsek jsem nekomentovala, předpokládám, že se mu prostě líbil, nikdo není takový blázen, aby si myslel, že po víc jak dvaceti letech je nějaká dnes už úplně cizí ženská stále jeho. Měl ho nejen na památku mého panenství, ale i svého panictví, takže možná stejně jako já během těch dlouhých let zapomněl, koho ten přívěsek symbolizoval, zůstalo jen CO symbolizoval, vstup do života, přerod kluka v muže.

4.3

Podepsala jsem předávací papíry, on naskočil do auta, mávla jsem ještě na něj a byl pryč. Pustila jsem ho z hlavy stejně rychle jako tehdy před třídvaceti lety. Usedla jsem ke své práci a bez velkého úsilí navázala na tok myšlenek, ze kterých mě před hodinou vytrhlo zvonění telefonu. Počkat! Já mám teď jeho telefonní číslo! Natáhla jsem se po mobilu a bez váhání smazala celou historii hovorů. Tak. A život jde dál.

Během odpoledne jsem dokončila poslední úkol a zbytek dne jsem strávila rozjímáním. Byl to nádherný den, byla jsem se sebou narámně spokojená. Dokud se večer u mých dveří neobjevil Petr. Cože?

Přisel si pro klíče od garsonky v přízemí. Bude tam bydlet, aby to měl blíž k dětem! Moc se mu po nich stýská, proboha na to si najdi někoho, koho to zajímá! Dala jsem mu klíče a chtěla hned zavřít dveře, ale zarazil mě. Prosebný pohled, zajímalo mě, co vlastně ODE MĚ ještě chce. Že prý jsem Jany kamarádka a že chápe, že jsem na její straně, ale že on.... Protočila jsem oči v sloup a zabouchla dveře. Debile! Unikla jsem jen o vlásek. Díky prozřetelnosti, která před par měsíci zmařila můj pokus položit mu hlavu

na rameno. Chytla bych se do pastí, a unikla jsem o vlásek. Takový slaboch. Ubožák. A já kvůli němu probřečela pár nocí. Kruh se uzavřel. Díky bohu.

4.4

Chtěla jsem zavolat Richardovi, ale když jsem před pár dny smazala z telefonu celou historii hovorů, neuvědomila jsem si, že jsem si jeho číslo neuložila a teď bylo ztraceno. Stejně bylo pořád nedostupné, žádná ztráta. Petr teď bydlí přímo pode mnou. Snažím se mu vyhýbat, jak to jen jde. Je z něj hotová troska. Když jedeme náhodou spolu vlakem, nebavíme se. Naštěstí mám teď jiný režim, protože zakázka, na které dělám, mě jen výjimečně nutí jezdit ráno, většinou teď pracuji až odpoledne a večer.

Jana se mi už nikdy neozvala. Nevolám jí, domluva byla, že zavolá vždy ona, až sežene hlídání. Neřekla mi, že ji opustil manžel, a i když je jasné, že to vím, když on teď bydlí sám v garsonce pode mnou, nevím, proč ani jak udělat ten krok a nevím ani jestli chci, aby mi brečela na rameno, že ji ten hajzl podvedl. Mě taky podvedl, obrazně sice, ale trápila jsem se – a já to nemůžu nikomu vybrečet na rameno, musela jsem si s tím poradit sama a chci se teď posunout kousek dál. Za chvíli mi bude čtyřicet. Nemůžu uvěřit, co všechno jsem za posledních pár měsíců zažila.

Dřív jsem přece měla dlouhodobé vztahy a teď jsem chtěla zkrátka jen najít další a místo toho jsem se dětinsky zamilovala, nechala si zlomit srdce, potkala jsem znovu svou první lásku, prožila bláznivý týden s o deset let mladším klukem a párkrát si zašla na večeři s Michalem.

Odložil Volvo a jezdí teď Mercedesem kabrioletem. Jeho bývalá žena se i s dětma odstěhovala do Rakouska. Nejsme milenci. Michal je přítel. Opravdový přítel. Jsme úplně stejní. Chceme od života totéž. Děláme skoro stejnou práci. Máme i stejnou paní na úklid. A nemáme na sebe vůbec čas.

4.5

Čtyřicítka se nezadržitelně blíží. Nevím, proč jsem podlehla tomu bludu, že do čtyřiceti musím svůj život vyřešit. Jak jsem přišla na to, že přijde zlom? Upínala jsem se k datu svých čtyřicátin jako k datu soudného dne. Jak jsem na takovou blbost přišla? Bude to den jako každý jiný a nebudu zrovna o rok starší, budu starší jen o den, jako jsem stále den ze dne o další den starší než včera. Ranní vlak je dál plný sexy spokojených tatínků a ráda s nimi občas prohodím pár slov, zaflirtuju.

Čtyřicítka se blíží, oslavíme ji s Michalem na Kubě. Je to přítel k

nezaplacení. A má narozeniny ve stejný den jako já. Vídáme se, když máme oba čas, což je zřídka. On se pak ráno zase rád vrací do svého domku s výhledem do údolí, na řeku. Mám s ním ten vytoužený nezávazný vztah. Našla jsem svůj klid a vůbec přitom nepřišel žádný zlom.

Jana vzala Petra na milost, nastěhoval se zpátky k ní, ale kdykoliv ho potkám, má ten zlomenej psí pohled. Jako bych ho snad od rodiny odtáhla já a pak ho odkopla. Já v tom přece nehrála žádnou roli, jela jsem v tom citově sice až po uši, ale jen jsem se jednou dotkla svou ledovou rukou jeho mrznoucí tváře, takže fyzicky byl náš vztah skutečně chladný!

S Michalem se také nedá mluvit o žáru. My doutnáme. Jako manželé, co spolu zažili už vše a nic je nemůže překvapit. K tomu jsme dospěli po několikaměsíční známosti. Jako bychom spolu byli odjakživa a mohli tak zůstat navždy. Když se milujeme, není v tom výzva, ale útěcha. Momentální vášně, vzplanutí, chvilkové souznění. Přátelství, klid a mír a spokojenost. Čtyřicáté narozeniny máme oba 24. prosince.

5. Sobecký Michal

5.1

Myslím, že jsem si až příliš dlouho spokojeně lebedila. A to žádná vyšší moc nikdy nevidí moc ráda. Snažila jsem se od mládí udržovat svůj život v rovnováze a zapadnout v boží databázi do šedého průměru, moc nevyčuhovat. Vidím toho vousatého dědu, nebo třeba špagetovou obludu, prostě zhmotnělou představu o božstvu, jak každou neděli, kdy odpočívá po práci, kouká na statistiky rovnováhy světa a jakmile někdo překročí průměrnou dávku štěstí, hned ho klepne přes prsty. V pondělí. Proto asi většina lidí pondělky nesnáší.

Já jsem asi vybočovala z průměru dlouhodobě a moje božstvo si mě vychutnalo. Takže mám vyplavený byt. Prasklo potrubí ve zdi. Zrovna, když jsem byla na služební cestě, takže než se do bytu někdo dostal, bylo už pozdě zachraňovat cennosti. To, na čem mi záleželo. Ale co, jsou to jen materiální věci, třeba můj bůh chce, abych se nad to povznesla a začala zas více oceňovat opravdové, vnitřní hodnoty.

Když jsem se vrátila do zdemolovaného bytu, bylo mi do breku. Martin se sice o vše postaral, jako majitel domu a můj blízký přítel měl od mého bytu klíče, zavolal mi a začal s nápravou té paseky, už naplánoval rekonstrukci,

ale stejně mi to přišlo strašně líto – ten byt je všechno, co mám, tedy nemám ve smyslu vlastnictví, jsem tu v pronájmu, ale bylo to moje útočiště. Žila jsem v něm víc jak deset let a byl mou vnější duší. Milovala jsem to tu. Patřila jsem tam. Byl to můj ráj na zemi. A teď jsem neměla nic. Byla jsem vyhoštěná z ráje a neměla jsem kam jít. Ale jo, měla – jenže... Ne tam, kam bych dobrovolně šla za jakýchkoliv jiných okolností.

5.2

Martin mi sice nabídl garsonku v přízemí, od té doby, co se z ní Petr vystěhoval, tam nikdo nebydlel, ale jednak bych asi nemohla bydlet v bytě s oknem jen metr nad zemí, bála bych se, a navíc – možná bych měla říct HLAVNĚ jsem nemohla jít bydlet do bytu po Petrovi.

I když se mezi námi vlastně nestalo nic, ani v dobrém nebo zlém, nedokázala jsem jen tak z hlavy vyhodit vzpomínku na to, co pro mě tenkrát znamenal. Když se Martin zmínil o garsonce, zrychlil se mi tep. Odmítla jsem jeho velkorysou nabídku, ale neodmítala jsem ten byt, odmítala jsem Petra, odmítala jsem znovu prožívat to, co před rokem. Jenže nejhorší je, že jsem nakonec stejně tady a tu znovu vzkříšenou touhu po Petrovi jsem nedokázala nechat za dveřmi. Byla tu se mnou, v malém pokoji, koukala na mě z každého rohu, seděla mi za krkem a pletla se mi pod nohy. A já nevím, zda to mám dát za vinu své slabosti či trestajícímu božstvu, nebo jestli za to může prostě a jednoduše Michal, jelikož se zachoval jako sobec, srab a kretén.

Neřekl nikdy, že mě miluje. Nepřevzal za mě tedy žádnou zodpovědnost. To mu nevyčítám. Nehledala jsem lásku, hledala jsem klid. A s Michalem jsem ho dosáhla a opravdu dlouho mě to naplňovalo. Nebýt toho vyplaveného bytu, nikdy bych ho ovšem pořádně nepoznala. Třeba tohle bylo cílem mého boha – možná mi nechtěl zničit byt. Možná mi chtěl jen ukázat z blízka člověka, kterému jsem se rozhodla věřit. Důvěřovat. S kterým jsem začala sdílet tu část svého života, která potřebovala partnera. Přítele. Spřízněnou duši.

5.3

Zkrátka, ať už chtěl můj bůh cokoli, začalo to tím, že mi vyplavil byt, připravil mě o přítele, o klid a teď mě chce snad připravit i o rozum. Probírám to pořád dokola a tentokrát už si odmítám přiznat, že Petra miluju. To mě bůh jen tak zkouší. Sílu charakteru. Jestli podlehnu. Ale já

nepodlehnu.

Vím, že jsou to jen vzpomínky. vím, že to bylo jednostranné a čistě platonické. Bylo to bláznivé a měla bych se nad tím dnes usmát. Tak proč je mi do breku? Může za to jednoznačně Michal. Podrazil mě. Ne, to bych byla nespravedlivá. Nikdy mi nic neslíbil. Neměl za mě žádnou zodpovědnost. Jen se prostě ukázalo, že je to sobec, kterému nezáleží vůbec na nikom jiném.

Máš vyplavený byt? Ale ne, to je strašné! Co budeš dělat? Kam půjdeš? Nemohla jsem uvěřit vlastním uším. Kam půjdu, můj příteli? Kam půjdu ty hulváte? Neboj, k tobě nepůjdu. Strč si ten svůj barák s výhledem na les a řeku za klobouk! Nejsme přece partneři. Jsem jen tvoje děvka, za kterou můžeš přijít, kdykoliv chceš. Jinak žádné závazky. Chtěla jsem vztah bez zamilovanosti, ale proboha tím jsem přece nemyslela vztah zcela bez citu! Bez lásky. A to jsem právě asi neřekla na začátku dost nahlas. A šlápla jsem vedle. Lebedila jsem si v iluzi, kterou jsem s nikým nesdílela. Nevěděla jsem, že na druhé straně postele neoddechuje přítel. Byl to nepřítel. Je mi z toho do breku. A na zvracení.

5.4

Nechtěla jsem nikdy žádného chlapa pouze pro sebe. Pokud z části nepatřil jiné ženě, bylo důležité, aby patřil aspoň sám sobě. Aby nebyl moc poddajný, aby se nechtěl vázat. Michal byl skvělý, chytrý a vtipný, uzavřený a opatrný. Potřebovala jsem ho. A on se ke mně otočil zády. Neřekla jsem přece, že chci přehodnotit náš vztah. Že očekávám závazky, že ho chci jen pro sebe, že ho od teď hodlám řídit, sakra řekla jsem jen, že mám vyplavený byt! A on mě zradil. Jediným slovem mi neposkytl záminku pochybovat o tom, že se mě zříká, protože když něco opravdu potřebuju, začínám být na obtíž.

A tak jsem teď tady, v garsonce po Petrovi, už třetí den. Brečím a opím se. Oplakávám přítele, kterého jsem nemohla ztratit, protože jsem ho nikdy neměla. Fňukám nad tou zradou. Bulím pro lásku, kterou jsem cítila a zadupala v prach pro člověka, který za to nestál. Vím, že jsem Petra nemohla mít. Ale snít o něm bylo tehdy hezký. Hezčí než to, o čem sním teď.

6. Starší sestra

6.1

Zatrpklá, na celý svět našťvaná alkoholička. Takhle fakt skončit nechci. Myslím, že už to přebolo. Že jsem si dostatečně tím chlastem vyleptala z mozku hořkou sebelítost a než se za pár týdnů vrátím do svého zrekonstruovaného bytu, budu to zase já. Věrná sama sobě. Je mi čtyřicet, přestávám po třech dnech pít a brečet, třestí mě hlava a chce se mi zvracet. Začínám nový život. Jiný život. Když nikomu člověk nepatří, pak se o něj nikdo nestará. Nikdo se o něj nebojí. A nikdo mu nepomůže. Být samostatná a nevázaná je fajn, ale já už jedu na doraz. Tahle část života je spolehlivě za mnou.

Já chci... Dostala jsem tvrdou lekci a už vím, že chci, aby někomu na mě záleželo. I za cenu toho, že budu někomu patřit. Že někdo bude chtít patřit mně. Můj bůh mi dovolil nechat se okouzlit Michalem, příjemným tichým chlapíkem, z jehož chladné náruče odcházím s pošlapaným srdcem, a to, aniž bych srdce do toho vztahu vkládala. Můj bůh to dopustil, dal mi lekci. Ne, nejde mít vztah bez lásky. Bez zamilovanosti a bez vášně, to snad. Ale bez lásky ne. Spletla jsem se. Jenže copak mám teď začít hledat LÁSKU? Vždyť nemám tušení, jak se to dělá. Celý život jsem se tomu vysmívala. A když to na mě náhodou přišlo jako třeba loni s Petrem, tak jsem to zahodila. Nechtěla jsem to. A teď – to chci.

Chci být radši zamilovaná než takhle prázdná. Kdepak, bůh mě neklepl přes prsty za mou nadprůměrnou spokojenost. Můj bůh mi už dávno dával znamení, ale protože jsem k nim byla slepá, musel mi pořádně nakopat zadek. Dobře mi tak.

6.2

Pár dní před tou osudnou služebkou zakončenou nejsmutnějším návratem domů, už jsem přemýšlela nad tím, jak se postupně nenápadně vytratila blízkost z mého vztahu s Michalem. Líbilo se mi, že sex s Michalem byl klidný a přímočarý, spolehlivě uspokojoval mé fyzické bytí na tomto světě. Žádné výstřelky, a ne moc emocí, prostě hra na jistotu, co by taky člověk ještě po čtyřicítce objevoval? Bylo to naplňující, ale byl to jen přirozený akt mezi mužem a ženou tak, jak to matka příroda zařídila.

V poslední době jsme se přestali uspokojovat. Ne, to není přesné, nechci říct, že sex by byl špatný, my to prostě tak nějak postupem času přestali

dělat úplně. Sex nebyl špatný. Sex prostě NEBYL. Když jsem si uvědomila, že nás to k sobě vůbec netáhne, myslela jsem, že to je jen momentální stav. Že se to stává, že to pomine. Nenapadlo mě, že je konec. Dokud jsem nezačala být na obtíž. Dokud jsem neohrozila jeho výsostné právo na vlastní soukromí. Ale já nikdy před tím tuhle zeď mezi námi neviděla. A napálila jsem do ní plnou rychlostí a zlámala si vaz.

Dnes jsem se přesvědčila, že začít nový život se mnohem snáz prohlásí, než učiní. Jaký by ten život měl být? A jaké v něm budou nové role pro ostatní? Mam úplně přestat myslet na to, že s novým partnerem půjde taky o sex? Nevím, za jaký konec to vzít. Třeba Martin, dokonale tvarovaná miniatura muže... Je pozorný, vtipný a chytrý. Podnikavý a bohatý. A já se mu líbím. A on mně ve všech ohledech taky. Jenže je moc malý. Je to prcek. A teď se ptám – znamená to, že jsem příliš povrchní? Mám se nad to povznést? Anebo mam právo v tomhle zůstat svá? Musí mě můj nový muž, partner přitahovat? Může mě absolutně nepřitahovat? Začít nový život, to je mnohem těžší úkol, než se zdá. Jak mám určit, co bude nové a čemu udělím privilegium zůstat při starém?

6.3

Začít nový život je velký projekt a musím si ho rozdělit na dílčí úkoly.

Nejraději bych na první bod seznamu napsala ROZBÍT ZRÁDCI ÚSTA. Nebo rozbít tomu hajzlovi hubu! Ale nemůžu Michala obviňovat do nekonečna. A hlavně ho nesmím obviňovat nespravedlivě. Nic mi neslíbil. To jen já... Jsem od něj čekala víc, než byl ochotný poskytnout. Je to moje chyba, tolik jsem se soustředila na to, abych si udržela všechny chlapy od těla, či přesněji řečeno od citů, až jsem zapoměla stejným způsobem ohlídat sebe. Do vztahu s Michalem jsem angažovala city, což byla chyba. Jen moje. Zradila jsem sama sebe. A hubu jsem si už nabila. Takže první bod seznamu škrtám. Splněn. Co dál?

Tak to je další podpásovka. Můj bůh se zbláznil. Nebo mě prohrál v kartách s ďáblem, který se teď velice příčinlivě stará o můj nový život. Volala mi ségra. Ta nejstarší. Že prý ji podvádí manžel. Proč volá mně? Protože jsem expert na ženatý chlapy? Ne. Světě div se. Volá mi prostě proto, že jsem její sestra. Potřebuje se někomu svěřit a napadlo ji, že ji nejlíp pochopím. Takže přece jen proto, že jsem expert na ženatý chlapy? Ale ne, proč jsem prý hned tak uštěpačná – volá mi proto, že nejsem vdaná a nebudu si to brát osobně. Vdaná ženská by jí radila podle svého života a podle svého chlapa.

Ona ale nechce radit. Chce vyslechnout. A chce povzbudit. A co mam říct? Mila sestřičko, jestli s ním chceš být, tak s ním buď a jestli ho chceš vykopnout, vykopni ho!

6.4

To přece není tak jednoduchý, brání se. Je mi to jasný. Nechce ho vykopnout, ale nechce mu to jen tak zadarmo odpustit. Mám jí říct, že to bude dobrý? Tohle chce slyšet? Ale ona už má svou teorii. Co když narazil na takovou ženskou, jako jsem já – která jí ho nechce vzít, ale chce si ho jen půjčit?

Proboha ségra, vzpamatuj se! Být na mojí straně toho trojúhelníku je fajn, ale být na straně té manželky, to bych nikdy nechtěla zažít. Chlapa, kterej by mi tohle udělal, bych poslala expres do hajzlu. Vlastně jsem to udělala... Odepsala jsem Petra proto, že mě podvedl. Všechno se to odehrálo jen v mé hlavě, a i to stačilo k tomu, abych ho odkopla. Být tou pozorností poctěnou je vždycky fajn, ale být tou zrazenou a podváděnou není nikdy fajn. To už vím. A měla by to pochopit i moje ségra. Nemyslíš, že bych si měla taky někoho najít? Ptá se nakonec. Aha! Tak odtud vítr fouká. Musím se smát. Sestra ode mě chce, abych ji potvrdila, že má právo si najít bokovku, když její manžel ji také má. Jak mam teď ale začít nový život, lepší život, pustit do něj nového muže, se všemi závazky, když hned druhý den mám posvětit rozbití takového svazku vlastní sestře? Začít nový život je mnohem těžší, než se zdá. Není nic, co byste mohli vzít do ruky, roztrhat na kousky a spálit. Začít nový život znamená změnit svůj přístup. Přeházet hodnoty. Nebo spíš srovnat si hodnoty. A to není jen tak.

7. Nový život

7.1

Moje priorita číslo jedna: nebudu lhát. (Ale nesmím říkat pravdu, za každou cenu.) Jedna prasklá trubka ve zdi a já řeším hluboké filozofické otázky. Můj osobní bože, myslím, že jsi dosáhl svého.

Před pár dny jsem byla pozvaná na jednu společenskou akci. Pozvaná jsem teda byla už dávno, ale před pár dny se to konalo. Původně jsem tam měla jít s Michalem, ale když se to mezi námi tak zvirtlo, rozhodla jsem se, že tam nepůjdu. Ne že bych tam bez něj nemohla, ale nechtěla jsem jít bez doprovodu. Myslela jsem si totiž, že jsem nový život už začala tenkrát, když

jsem zabouchla dveře Petrovi před nosem.

Michal měl byt ten chlap pro novou éru, partner pro zbytek života. Chtěla jsem to demonstrovat – pánové, už nejsem volná. Kdo jste mě měli, blahopřeju, že jste to stihli, ostatních smůla. Tak nějak. Ale teď se musím sama sobě přiznat, v souladu s prioritou číslo jedna, že jsem volná. Že jsem KAŽDÉMU volná. A strašně to bolí. A to demonstrovat nechci! Ale nakonec jsem na tu akci šla.

Nechce se mi moc vzpomínat na ty útržky, co si pamatuju. Myslím, že ostudu jsem přímo neudělala. Ne veřejnou. Jen pár malých, soukromých. A jednu... Poněkud pikantní. Obávám se, že takhle se nový život asi nezačíná. Narazila jsem tam na Zdeňka. Polilo mě horko, studem. Najednou, poprvé v životě, mi vadilo, že jsem se ve společnosti potkala s chlapem, který mě viděl nahou. A nejen viděl. Bože, asi jsem fakt začala nový život, asi jsem opravdu změnila přístup, protože jsem se neskutečně styděla a snažila se ztratit v davu.

7.2

Asi za hodinu si ke mně stoupl u baru. Svlékl si sako a vyhrnul si rukávy košile. Nemohla jsem se dívat na ty jeho svalnatý paže a zároveň jsem se nemohla nedívat. Z jeho druhé strany stála hezká mladá slečna, jeho přítelkyně. Objednal jim koktejly a pak se otočil ke mně. Jakoby náhodou, ale na to jsem už moc stará, aby mě to přesvědčilo. Jenže tohle gesto nemělo přesvědčit mě. Mělo přesvědčit ji, že si mě teprve teď všiml. Nebyl to žádný zkušený svůdník, nezměnil se.

Myslím, že ji to také nepřesvědčilo. Nebo možná snad na chvilku, ale jakmile nás představil, ztuhly té jeho krásné Lucince rysy. Vzala svůj koktejl, popadla Zdeňka za loket a táhla ho pryč. Bylo mi to jasné. Ten trouba jí o nás řekl! Přiznal se jí, co tu prováděl, když byla loni pryč. Možná neřekl přesně s kým, ale její ženský šestý smysl jí hned napověděl. Něco jako „tu tvou děvku bych poznala na sto honů“ nebo tak podobně.

Zahlédla jsem je po chvíli, jak se hádají. Stáli stranou, na druhém konci sálu, a nemusela jsem slyšet jediné slovo, abych dokázala tlumočit, co se tam odehrálo. Po všech těch rozmáchlých gestech mu nakonec dovolila, aby ji objal. Ještě polibek na ten její načuřený čumáček. A už to bylo mezi nimi zase dobré. Tak, takhle to vypadá, když je někdo NĚČÍ. Když někomu patří a ten někdo ho má rád, stará se o něj a záleží mu na něm. A to bych

taky chtěla poznat. Jenže tenhle krásnej chlupatej zrzek už svou princeznu má.

7.3

První znamení, které jsem přehlédla, nebyl mizející sex z našeho vztahu. Přišlo to ještě dřív, skoro jako by ta znamení přicházela od začátku, jako bych s Michalem nikdy neměla být. Ale byly to drobnosti. To první velké přišlo v podobě zapomenuté taštičky se šminkama. Zřejmě si můj bůh z počátku myslel „chytrému napověz“ a když jsem tupě všechny nápovědy přešla, nezbyvalo mu než se uchýlit k fázi „hloupého kopni“.

Jeden celý den jsem strávila s Michalem v jeho domě. Pracoval na něčem, s čím jsem mu mohla pomoci. Děláme hodně podobnou práci ve stejném oboru a konkrétně s tím, co potřeboval, jsem měla dost zkušeností. Udělal skvělý oběd, odpoledne jsme se milovali na zahradě, jeho dům má výhodnou polohu, Michal samotář nemá rád společnost a na většinu jeho pozemku není odnikud pořádně vidět. Večer jsme jeli do divadla a pak mě odvezl domů. Zcela prosté.

Nikdy jsem nestrávila noc u něj, do tašky, v které jsem si přinesla večerní šaty, jsem hodila to, v čem jsem byla přes den a když mě večer vysadil, tu tašku jsem si vzala. Ale v jeho koupelně jsem u zrcadla zapomněla malou taštičku na šminky. Nehledala jsem ji, protože v ní bylo jen těch pár kousků, co jsem potřebovala pro nalíčení do divadla. Tmavé stíny, řasenka, lesk na rty, zkratka nic, co bych používala každý den.

7.4

Nějak jsem si nevšimla, že se Michal pár dní neozval, měla jsem dost práce a nebylo zvykem, že bychom si volali každý den. Ale když mi celý týden nedal vědět, jak dopadl s tím svým projektem, se kterým jsem mu pomáhala, uvědomila jsem si, že se asi něco děje. Mohla jsem mu zavolat sama, ale podvědomě jsem čekala, že zavolá on a pochlubí se s výsledkem. Připadalo mi, že mi to dluží za mou pomoc. Dát mi vědět. Ale nedal, a to bylo první větší znamení, které jsem nepochopila. Dostala jsem strach, jestli se mu něco nestalo, a zavolala.

Všechno je v pořádku, jen měl moc práce a na víkend přijely jeho děti.

Mimochodem, to bylo třetí znamení, i to mi však došlo mnohem později.

Ten večer ke mně přišel a tu taštičku položil beze slova na stolek, když jsem se nedívala. Přinesla jsem nám něco k pití a taštičku ledabyle odstrčila stranou, abych měla místo no skleničky. Kruci, jsem bordelářka, pomyslela jsem si. Taštičku na šminky válím po stole. Michal dlouho nemluvil.

Napadlo mě, že ta jeho zakázka dopadla blbě. A že se na mě za to trochu zlobí.

Už už jsem se na to chtěla zeptat, když řekl: „Nechybělo ti to?“

Zarazila jsem se, protože mě v první chvíli napadlo, že mluví o sexu, že mě zkouší, jak moc mi chyběl. Nemohla jsem uvěřit, že by se mě dokázal zeptat na něco takového.

„Co máš na mysli?“ Zeptala jsem se.

Ukázal na tu taštičku. Nechápatě jsem na něj zírala a pak mi došlo, že jsem ji asi u něj posledně zapomněla a že ji právě donesl.

„Aha... Ne vůbec, je to večerní líčení, ani jsem nepostřehla, že ji nemám doma, díky.“

Ptal se na taštičku, a ne na sex, uf, ulevilo se mi. Ale ulevit se mi nemělo. Měla jsem ho popadnout za ten jeho nažehlený límec a vyrazit s ním dveře.

7.5

V noci jsem se náhle probudila. Žádné pomalé procitání. Bum. Oči dokořán. Poznání. Nechala jsem taštičku v jeho domě a tím jsem narušila jeho svět. Naznačila jsem, že chci sdílet jeho prostor. Že se tam vrátím. Že k sobě patříme. Měla jsem pocit, že bych se mu měla omluvit. Sice v tom nebyl záměr, ale chápu, jak si to mohl vyložit. Sama jsem nechtěla mít žádné závazky, taková maličkost by mě sice nerozhodila, ale chápu, že se Michal mohl vyděsit.

Ráno, když byl na odchodu, jsem jen tak ledabyle prohodila, že děkuju za tu taštičku. Že by bylo trapné, kdybych musela obvolat všechny chlapy, u kterých jsem nedávno strávila noc, jestli jsem tam nezapomněla šminky. Jeho obličej konečně od večera změnil ten zatrpklý výraz. Usmál se. „Jsi skvělá ženská,“ řekl a políbil mě, což na odchodu nikdy dřív neudělal. Byla jsem ráda, že jsem mu dokázala vysvětlit, že se k němu stehovat nechci. Ale mělo mě varovat to jeho upřímné zděšení. A to, že na víkend u něj byly děti. To bylo druhé znamení. Jeho děti jsou ještě malé, aby jen tak u něj byly na víkend. Jenže i tohle znamení jsem přehlédla. Musím uznat, že můj bůh se opravdu snažil a že jsem si o ten vyplavený byt řekla. Muselo se to stát, abych se vzpamatovala. Najednou mi to všechno došlo. Bejvalka se k Michalovi chtěla vrátit. Začala mu vozit děti. A on mi to neřekl. A když jsem měla zničený byt a doufala, že mi půjčí jeden z těch svých mnoha pokojů, úplně mě zapřel. Ne proto, že by se bál, abych se na něj moc nevázala, ale

prostě proto, že už u něj byla zpátky nastěhovaná celá jeho rodinka. Zatímco jsem byla pracovně pryč, změnil svůj život. Potají. Nenápadně. Beze slova. Jako sobec, zbabělec a zrádce.

8. Dávný Tonda

8.1

Moje priorita číslo dvě: nebudu naivní. Tuto položku na seznamu priorit jsem posunula o kousek výš, když jsem zjistila, že Michal už se mnou ve svém životě nepočítá. Zjistila, protože jsem se to nedozvěděla od něj, ale náhodou. Nechci už na to myslet. Zkrátka ve svém novém životě nebudu naivní. Spíš bych měla říct, že nebudu blbá.

Když konečně dali do pořádku můj byt a já začala vybírat nový nábytek a posteskla jsem si Martinovi, že nevím, zda se tam znovu zabydlím, měl pro mě obratem návrh. Prvních pár slov se zdálo, že směřuje s nabídkou ke spolubydlení, abych se nastěhovala k němu, a tak jsem ho přestala poslouchat a jen jsem se shovívavě usmívala. Vyburcovalo mě až když řekl, že by ten barák mohl hned pronajmout. Cože? Z dalšího jsem pochopila, že kupuje dům, který prodávají rozvádějící se manželé, aby mohli splatit hypotéku a pak si pronajmout dva samostatné byty. Paní s dětma by šla bydlet sem, místo mě, ten můj byt je dost velký pro tři lidi. Já bych zůstala dole v garsonce a ten nově koupený dům by Martin pronajal. Zděsila jsem se.

Chápu, že ten můj byt by určitě dokázal pronajmout výhodněji než za tu směšnou částku, co mu platím já, ale přece mě jen tak nevyhodí? Já mu to klidně doplatím do rozumné tržní ceny! Ale o peníze přece vůbec nejde. Jde mu o tu paní s dětmi. Chce, aby šla bydlet sem. Zamrkal. Pochopila jsem. Jasně. Tenhle byt byl pro jeho oblíbenkyně. Se mnou to nevyšlo. Rozvádějící se paní s dětma možná ráda přijme jeho lákavou nabídku. Chápu. Začínám nový život. Tahle etapa definitivně skončila. Ale v té garsonce nezůstanu. Protože tam pořád bydlí Petr. Jeho duch a vzpomínky na krásný hnědý oči. A vzpomínky na mou bolest.

8.2

I přes tu malou soukromou ostudu při našem posledním setkání mi přišla Tondou vlastnoručně podepsaná pozvánka na další akci. Tenhle pán je skutečně formát. Pracovali jsme spolu v jedné firmě před pár lety. Nerada

to přiznávám, ale těch let, které mě dělí od oné chvíle, je už dvacet.

Před dvaceti lety jsme byli kolegové. A před asi třemi roky jsem začala externě pomáhat na jednom projektu v jeho nové firmě. Řekla bych, že výběrové řízení jsem tam vyhrála právě díky naší staré známosti. Michal se tam snažil několikrát dostat, ale měl smůlu, byla už jsem tam já. Smál se tomu a říkal, že nevěří, že jsem lepší než on, ale že na majiteli je vidět, že má slabost pro lepší ženy.

Ted mě dodatečně napadá, to snad bylo další znamení. On to Michal totiž myslel vážně, nikdy by nepřipustil, že jsem v čemkoli lepší než on. Na Tondovu obranu musím říct, že na něm rozhodně žádná taková slabost vidět není. Ve skutečnosti působí dost přísně a natrásající se vnady u něj nemají šanci. Nemá rád lacinost. Myslím, že si mě vybral proto, že mě zná, že se na mě může spolehnout, může mi věřit, ví, co se da ode mě čekat. Nešlo o to, jestli se mu líbím jako ženská. Vyjadřoval se vždycky hodně rezervovaně.

Občas, před těmi dvaceti lety jsem se i snažila sklouznout k lacinosti, abych ho trochu vyprovokovala, ale neuspěla jsem. Když jsem naopak celý den urputně pracovala, shrbená nad nějakým úkolem, pozval mě na kafe a pak jsme skončili v jeho mládeneckém bytě, do noci vedli rozpravy o životě, k ránu zalezli do postele a než jsme po pár hodinách vstávali, pomilovali jsme se. Nikdy jsme to nedělali tváří k sobě, nikdy jsme si při tom neviděli do očí. V koupelně jsme se vystřídali a dál se tvářili, jako bychom o ničem nevěděli. Jako by se nic nestalo.

Připadalo mi to legrační, myslela jsem, že jen neví, jak se se mnou potom bavit, a tak předstírá lhostejnost, ale jednou při jedné dost zvláštní příležitosti mi došlo, že tohle je jeho styl. Že nic nepředstírá. Že mu stačí to vědomí naší blízkosti, našeho spiklenectví. Že to prostě jen nemá potřebu dávat najevo. Příště to bylo zase tak. Vlastně POKAŽDÉ to bylo tak.

8.3

Mně bylo dvacet, jemu o něco víc. Nastavil tímhle tajným, a přitom zároveň nijak neutajovaným vztahem vysokou laťku. Od té doby až do dneška jsem to vždy chtěla mít s každým chlapem takhle. Intenzivní v intimitě a nezávazné v každodenní rutině. Podle Tondy jsem si nastavila celý svůj budoucí milostný život.

A když jsem se po tom kraťoučkém setkání se Zdeňkem a jeho kráskou na

předchozím večírku lehce opila, myslím, že jsem s Tondou začala tuhle naši minulost probírat. A myslím, že jsem ho obviňovala z toho, že může za to, na jaké kretény jsem v posledním roce narazila. Sobce a sraby, kteří mě využili a zradili. Jenže Tonda je prostě formát, vzal to s nadhledem, choval se ke mně hezky, druhý den mi zavola, jestli jsem v pořádku dorazila domů a jestli jsem překonala svůj splín. A teď mi poslal vlastnoručně podepsanou pozvánku. Zcela vážně přemýšlím o cizině. Na rok dva vypadnout z tohoto světa přeplněného chlapama, co mě viděli nahou. Tady prostě nový život začít nedokážu.

9. Nový soused

9.1

Změna prostředí mi udělala náramně dobře. Tři měsíce křížem krážem po jižní Americe s partičkou nadšenců, co se dali dohromady pres facebook. Skoro všichni touhle dobrodružnou výpravou řešili podobnou životní krizi, jako já. Zajímavá národnostní, věková a intelektuální směsice Evropanů se shodnou motivací a společným cílem: pobavit se, poznat kousek světa, přijít na jiné myšlenky, dospět. Nakonec jsem ze všech těch očekávání musela slevit, protože jsem jen poznala kousek světa.

Moc jsem se nepobavila, většinou jsme řešili docela těžké situace, když to zrovna nebyla otázka přežití, pak šlo o základní lidské potřeby a když byly vnější faktory v rovnováze, došlo na osobní problémy. Ale každopádně jsem se při tom hodně naučila. Být tolerantní. Víc trpělivá. Naučila jsem se spolehnout se na druhé, nejednou na tom závisel život. Být každý den s lidmi, kteří mi ne všichni sednou, respektovat jejich názory, jejich právo na vlastní chyby. Na jiné myšlenky se mi však nedařilo přijít.

Epizodu s Michalem jsem, myslím, překonala. Byl to přítel, na kterém mi záleželo, ale slaboch, který nedokázal upřímně říct, že mění svůj život a vztah ke mně. Prostě jen slaboch. A možná nezdvořák. Ale žádné přísnější hodnocení, protože už umím akceptovat jeho právo být jaký je.

Taky jsem celou dobu promýšlela ta boží znamení. Jestli jich v mém životě nebylo víc. Kolik jsem jich přehlédla? A co mi měla ukázat? Znamená snad vyplavený byt „přestěhuj se“?

9.2

Domluvila jsem se s Martinem, že zůstanu dočasně ještě v garsonce, ať můj původní byt tedy přenechá té jeho nové oblíbenkyni. A odjela jsem pryč, v té garsonce jsem zkrátka bydlet nemohla, ale neuměla jsem se tak naráz rozhodnout, co si počít. Potřebovala jsem pauzu. Získat odstup. Časový i prostorový. Ale žádnou odpověď jsem na svých cestách nenašla a posledních pár dnů před návratem jsem čím dál tím víc myslela na Petra a na to, jak mě zase budou drásat moje představy, až se ocitnu v jeho bytě. Nic z toho z mé hlavy nezmizelo ani po třech měsících na opačném konci světa. Všude jsem to tahala s sebou, ve své hlavě. Ve svém srdci.

Byla jsem z blížícího se návratu domů už úplně zoufalá a rozhodla jsem se ještě o něco oddálit tu obávanou chvíli tím, že jsem letěla s Rachel a Nickem do Frankfurtu, což byl cíl jejich cesty, a pokračovala jsem do Prahy až po dvou dnech. Půjčili mi Nickův byt a společně odjeli k Rachel. Jim se ta cesta báječně vydařila. Chtěli se vzít, ale ještě, než se vrhli na spolubydlení a další závazky, chtěli se opravdu dobře poznat. Zkusit si, jestli spolu vydrží být den za dnem, řešit krizové situace, jestli se dokáží snést, respektovat. Jestli se budou i potom stále milovat. Vyšlo jim to. Byli úžasně sešraní a teď se vezmou. Já se zatím po dlouhém letu a díky přeletu přes několik časových pásem zhroutila únavou do Nickovy postele a většinu své krátké přestávky ve Frankfurtu prospala.

9.3

Pár hodin před odletem do Prahy mi to nedalo a zavolala jsem Martinovi. Jak vypadá můj současný byt, jestli mě zase po návratu nečeká další šok, jako posledně. Když mě ujistil, že všechno je, jak má být, popadla mě ještě větší hrůza z návratu. Martine, nechci se už vůbec vrátit do toho blbého města, fňukala jsem.

Nemáš nějaký volný byt v Praze? Nebo kdekoliv jinde? Já to fakt nezvládnou a neptej se mě proč. Málem jsem se rozbrečela. Už jsem to nemohla vydržet. Bylo toho na mě moc. Martin řekl, že to zařídí. Je tak... tak spolehlivý, vždycky je tam, kde má být a dělá ty nejsprávnější věci. Slíbil, že mě vyzvedne na letišti a zaveze mě do jiného bytu. Mám prý z pekla štěstí, protože zatímco jsem byla pryč, koupil dva nové byty na kraji Prahy, jeden už obsadil a druhý je volný. A je zařízený! Pro osobní věci do garsonky si můžu přijet kdykoliv. Prostě neuvěřitelně dokonalý muž. A přítel. Není tohle nějaké přehlednuté znamení?

Tady se rozhodně dá zhluboka dýchat. Hezký byt na hezkém místě. Nic přímo krásného, ale nové, čisté, prostorné, a hlavně zařízené nábytkem, který mi vůbec nic nepřipomínal. Zcela neosobní. Nevím, jak dlouho tady budu, ale nějakou dobu tu vydržím. Vařím vodu na kafe a čekám návštěvu. Držím se od návratu svého seznamu priorit. Za prvé nelžu. Ani sama sobě. Asi i proto se mi líp dýchá. Snažím se nepřehlížet boží znamení. Jsem tak lehce zamilovaná. S úsměvem. Žádné bezesné noci, třesnutí hlavy, žádná bolest na srdci.

9.4

Martin během té krátké cesty z letiště změnil celý můj život. Pomohl mi začít znovu, navázat tam, kde to bylo ještě hezký a kde jsem to zkazila sama svou hloupostí. Možná spíš ukvapeností. Přivezl mě sem úplně vyměněnou. Pro své věci do garsonky jsem si pak jela s naprostou lehkostí. Zkontrolovala jsem všechny kouty, ale nikde se nekrčila žádná zloba, ani nejmenší výčitka. Byl to prostě jen ošklivý byt s oknem metr nad zemí směrem na parkoviště.

Posbírala jsem své věci do několika krabic, jen oblečení, notebook, složky s osobními dokumenty, pár knížek, dva hrnečky. Zbytek věcí jsem tam nechala, Martinovi se tak bude ten byt líp pronajímat. Až zas narazí na týpka, kterého vyrazí manželka z bytu. Na dalšího takového Petra. Na dalšího podobného chudáka odkopnutého manžela.

Také se moc snažím nebýt naivní. Nedělám si zbytečné iluze nebo naděje, ale zároveň se nenechávám jen tak unášet proudem života. Když chci něco udělat, udělám to. Řeknu, co mám na srdci. Osudu je třeba trochu pomoci. Můj bůh mi dává znamení, ale žít musím já. Proto mám svou novou lásku. Novou? Řekněme starou lásku v lepším vydání. Jsem upřímná. Říkám nahlas, že mi na něm zaleží. Dávám najevo, že se mi líbí někomu aspoň trochu patřit. Neodmítám už tak jednoznačně a bezvýhradně všechny závazky. Nevím, jestli mi v tom pomohlo mě cestování cizím světem s cizími lidmi, nebo můj anděl strážný. Ale podařilo se mi začít nový život. Mám stejnou práci, vídám stejné lidi, pracuju pro Tondu a sem tam narazím i na Zdeňka. Oženil se s krásnou Lucinkou a stále klopí zrak, když mě potká. Že mě viděl nahou, na to už vůbec nemyslím. Nemyslím ani na jeho nahotu, vzpomínka na jeho zrzavé chlupaté břicho je čistě obrazová, žádný náboj už v tom není. Jsem o skok dál. Děkuju, můj osobní bože, vousatý staříku, špagetová obludo!

9.5

Moje priorita číslo tři: budu více naslouchat. Nebudu dělat ukvapené závěry! Bože slibuju, že nebudu předjímat, vynášet soudy dřív, než budu znát všechny okolnosti. Cestou z letiště jsem jako v transu naslouchala Martinovu vyprávění o osudu. O lásce. O rozvádějící se Janičce, se kterou se zná už léta, osud mu ji znovu přivedl do cesty vdanou a s dětmi.

Nikdy si toho nafoukanýho hezounka neměla brát, chtěla pak ale udržet manželství kvůli dětem, jenže co je to za život – bez lásky, otročit rodině, která nefunguje, spát s chlapem, který ji nepřitahuje, trávit s ním čas, když ho nemiluje, lhát a podvádět? Takže drahou svou Janičku přesvědčil, ať se toho neschopnýho fešáka zbaví, rozvede se, prodá dům a nastěhuje se s dětmi do jeho domu, do mého starého bytu. A aby neměla zbytečné výčitky svědomí, že rozbila rodinu a vykašlala se úplně na otce svých dvou dětí, pronajal Martin tomu odkopnutému nýmandovi jeden z těch dvou nových bytů. A ten nýmand je teď můj soused.

Za chvíli ho čekám, jdeme na to pomalu, ale cítím, že dost jistě za stejným cílem. Tohle znamení jsem odmítla zazdíť. Popadla jsem ho za pačesy a nepustila. Bála jsem se, že třeba nebude chtít žádný vztah, když mu totálně vybuchlo manželství. Když ho podváděla žena, která ho nakonec opustila. Když se rozvádí a někde daleko nechává cizímu chlapovi své dvě děti. Myslela jsem, že zanevře, aspoň po nějakou dobu, na všechny ženy, na to nevěrné zrádné plémě.

9.6

A pak jsem si připsala na seznam priorit číslo tři: budu více naslouchat, nebudu předjímat a dělat ukvapené závěry. Řekl totiž, že strašně moc chce a potřebuje někomu patřit. Že chce zas někomu věřit. Že jeho manželství před definitivním rozpadem nefungovalo už pár let. Proto se taky loni na čas odstěhoval, ne k cizí ženské, ale pryč od Jany, jinak by ji musel zabít. Slibuju, že už nikdy nebudu dělat ukvapené závěry!

Klepaní na dveře. Poslední pohled do zrcadla. Ty osudné kožené kalhoty mi pořád sluší. Pokud si Petr nepamatuje, jestli jsou opravdu kožené, může to dnes znovu zkusit zjistit. Doufám, že zkusí.

BONUS: ZBÝVAJÍCÍ ZNAMENÍ

10. Honzův prsten

10.1

Vždycky jsem se považoval za přímočarého chlapa. Živím se tvrdou manuální prací, dřu rukama a tahám těžký nábytek pro lidi, kteří mají dostatek finančních prostředků na to, aby si za toto privilegium zaplatili. Nejsem z těch, co by si stěžovali na to, jaké karty jim život rozdál. Přesto zarputile lpím na svých vzpomínkách. Už víc než dvě desetiletí nosím na krku stříbrný řetízek. Na něm je navlečený těžký stříbrný prsten, do kterého je složitě vyrytá spleť hadů a lilií. Původně patřil úplně první ženě, kterou jsem kdy miloval. Jmenovala se Markéta.

Darovala mi ho, když nám bylo šestnáct, v tom zranitelném rozpoložení těsně poté, co jsme se spolu poprvé milovali. To konkrétní odpoledne mám v paměti stále živě vypálené. Zašeptala mi, že mi patří. Přesto mi už o pár týdnů později nemilosrdně roztránila mé zamilované srdce. Zničehonic si totiž uvědomila, že netouží patřit nikomu jinému než sama sobě, a bez sebemenšího zaváhání naše pouto zpřetrhala. Zůstal jsem naprosto zdrcený a opuštěný.

Přesto jsem ten prsten nikdy nesundal. Nebyl to jen nějaký melancholický symbol rozbité pubertální romance. Pro mě se přetvořil v hluboké znamení mého bolestného přerodu z chlapce v muže. Byla to každodenní, hmatatelná připomínka toho nejvášnivějšího a nejvíce zmateného období mého života. Abych byl naprosto upřímný, nikdy jsem nečekal, že by se moje a Markétiny cesty mohly ještě někdy zkřížit. Byla odsunuta do role krásného, nedotknutelného přízraku z dávné, nenávratně ztracené minulosti.

Život v sobě ale skrývá pozoruhodně zvrácený, až krutý smysl pro humor. Minulý týden mě šéf vyslal na další rutinní zakázku. Měli jsme za úkol doručit zásilku nábytku a neslavně těžký koberec do ponurého bytu v přízemí. Zaparkoval jsem dodávku. Měl jsem na holém těle jen pracovní lacláče a na nohou ošoupané sandály, protože slunce neúprosně pražilo. Majitel nás po telefonu ležérně informoval, že nám klíče přinese paní, která bydlí v bytě nahoře.

10.2

Byl jsem právě naplno zabraný do odjišťování těžkých zadních dveří dodávky, když jsem na chodníku zaznamenal ostrý zvuk blížících se svižných kroků. Když jsem se otočil, měl jsem pocit, jako by mě do hrudi fyzicky udeřila nějaká neviditelná síla a vyrazila mi z plic všechn dech. Byl jsem naprosto ochromený. Spadla mi čelist.

Byla to ona. Byla to Markéta. Nepatrně starší, což bylo přirozené, ale přesto stále tak úchvatně krásná a urputně, až zastrašujícím způsobem nezávislá, jako bývala v šestnácti. Hnán čirou svalovou pamětí jsem k ní udělal dva rychlé kroky. Na jeden iracionální, pomíjivý zlomek vteřiny mě mé zvířecí instinkty nutily, abych ji objal. Ale pak nastoupil rozum, já zaváhal a zamrzl v pohybu.

„To je ale náhoda,“ zamumlal jsem a můj hlas prozradil slabé, neovladatelné zachvění. Neodpověděla hned; jen na mě zírala v ohromeném tichu. Pak jsem sledoval, jak její pohled sklouzl níž a usadil se přímo na mé odhalené hrudi. Soustředěně zírala na ten stříbrný prsten – na hady a lilie, které se jasně leskly na mé kůži. S naprostou jistotou jsem věděl, že ho okamžitě poznala. Stál jsem tam, zadržoval dech a čekal, až to dá najevo. Až se zeptá, proč ho po všech těch letech pořád nosím. Přesto ale o prstenu neproněsala jedinou, jedinkou slabiku.

Místo toho prostě jen převzala nábytek, rázným tahem pera podepsala dodací listy a zachovala si neproniknutelné, zdvořile profesionální vystupování. Předpokládám, že ten prsten přešla s domněnkou, že se mi prostě jen líbí jako svérázný kousek pánského šperku. Zdvořile se se mnou rozloučila, já naskočil zpátky do rozpálené kabiny dodávky a ona mi na závěr jen odtažitě zamávala.

Jak jsem odjížděl a zíral do zpětného zrcátka na její zmenšující se postavu, najednou mi došlo, že některé základní pravdy se nikdy nemění. Markéta se stále urputně brání tomu, aby komukoli patřila. Ale to, že jsem ji viděl ještě jednou, naposledy naživo, mi poskytlo hluboký pocit uzavření, o kterém jsem ani netušil, že po něm tolik prahnu. Dovolil jsem si tichý úsměv, jemně jsem přešel prsty po chladném stříbrě prstenu a konečně, doopravdy, jsem jí odpustil.

11. Martinova tajná láska

11.1

Už dlouho si velmi palčivě uvědomuji, že stěží ztělesňuji klasický archetyp mužské krásy. Se svými sotva sto sedmdesáti centimetry výrazně zaostávám za konvenčním fyzickým ideálem. Moje drahá přítelkyně, která si ode mě pronajímá nádherný byt, mě často s láskyplným úsměvem a v nadsázce odbude jako roztomilou zmenšeninu muže. Chová ke mně upřímnou náklonnost, přesto z její strany panuje nezpochybnitelný, naprostý nedostatek jakékoli fyzické přitažlivosti. S touto drsnou realitou jsem se smířil už dávno. Nicméně jsem úspěšný, inteligentní a bohatý. A co je důležitější, oplývám obrovskou, téměř bezbřehou schopností milovat a projevovat úctu lidem, na kterých mi záleží.

Všechno se nenávratně změnilo jednoho ponurého, deštěm zmáčeného odpoledne loňského roku. Jana dorazila na návštěvu za svou kamarádkou; váhavě postávala v chodbě a vypadala vyčerpaně a melancholicky. Vláčela s sebou těžkou tašku a unaveně zápasila s kapajícím deštníkem. Okamžitě jsem k ní přistoupil a nabídl jí pomoc. Když jsme se dali do řeči, svěřila se mi, že je vdaná a má dva malé chlapce, přesto jsem v jejích očích jasně rozeznával hluboký, dusivý smutek, který se v nich usadil. Byla emočně vyprázdněná, jen pouhá prázdná skořápka ženy. Její manžel mohl být pozoruhodně pohledný, ale naprosto selhával v tom, aby jí poskytl pozornost a ohnivou vášeň, po které marně toužila.

Zavedl jsem ji do své soukromé kanceláře v přízemí na rychlý, hřejivý šálek kávy. Hodinu jsme spolu upřeně a hluboce rozmlouvali. Naslouchal jsem jí s plnou pozorností a naprosto bez jakéhokoliv odsuzování. Poprvé po mnoha letech někdo upřímně uznal a potvrdil její potlačené pocity. Při odchodu mě obdařila nesmělým, křehkým úsměvem, který mi naprosto a nečekaně zlomil srdce. Uvědomoval jsem si nesmírné komplikace, které ležely před námi; byla to vdaná žena, matka dvou dětí. Přesto jsem byl beznadějně, neodvolatelně uchvácen. Právě tehdy a tam jsem se zařekl, že o ni budu bojovat, bez ohledu na zdrcující následky.

11.2

Naše tajná romance rozkvétala pozvolna, přesto se velmi rychle vyvinula v absolutní, opojnou nutnost pro nás oba. Jana se cítila zázračně oživená. Choval jsem se k ní jako k naprosté královně, což bylo na hony vzdálené od

zacházení jako s pouhou chůvou nebo neplacenou služkou v domácnosti. Byli jsme však nuceni dbát extrémní opatrnosti. Jana lhala manželovi a vymýšlela si historky o tom, že jde ven s kamarádkou. Ale místo aby vyrazila do restaurace se svou důvěrníci, zamířila rovnou do mého vřelého objetí. Tyto ukradené hodiny jsme si hýčkali v absolutní, klidné harmonii, vášnivě jsme se milovali a pečlivě plánovali naši společnou, zářivou budoucnost.

Naprosto jsem opovrhoval tou přetvářkou a občas se vynořilo ostré bodnutí výčitek svědomí, obzvláště proto, že jsem se s jejím manželem letmo znal. Nicméně Janino manželství vyhaslo dlouhé roky předtím, než jsem vůbec vstoupil do hry. Jen vedle sebe přežívali jako dva cizinci pod jednou střechou. Vštípil jsem jí odvalu znovu se odvážit snít. Denně jsme si vyměnili stovky vášnivých, touhyplných zpráv a vytvořili si tak své vlastní nedotčené, tajné útočiště.

Pak ale, jedno zdánlivě všední úterý, přišla naprostá katastrofa. Jana nedopatřením nechala svůj tablet bez dozoru na kuchyňském stole a Petr narazil na naši tajnou korespondenci. Zhltl mé intimní zprávy a hořká zrada byla nenávratně odhalena. Jana mi zavolala, hystericky vzlykala a byla naprosto zdrcená. Petr si chvatně sbalil své nejnuttější věci a okamžitě se z jejich domu odstěhoval. Zásahem hluboké, až kruté ironie osudu, hnán zoufalou touhou zůstat nablízku svým dětem, si nakonec pronajal ponurý přízemní byt právě ode mě! Nechtěně jsem se tak stal panem domácím přesně toho muže, s jehož ženou jsem tajně spal. Vesmír má nepopíratelně pozoruhodně temný, zvrácený smysl pro humor.

12. Petrovo přiznání

12.1

Stojím před jejími dveřmi, klouby na rukou se mi vznášejí jen pár centimetrů od dřeva, na samém pokraji toho, abych zaklepal. Tento strnulý okamžik působí jako dokonalá replika onoho mizerného večera před několika měsíci, kdy mi bezcitně zabouchla dveře přímo před nosem a mlčky mě ocejšovala jako neodpuštitelného blbce. Přesto se dnes základní paradigma změnilo k nepoznání. Konečně se osvobozuji z okovů svého manželství a rozvádím se. Svazek s Janou v podstatě odumíral a scvrkl se na pouhou prázdnou, hnijící mrtvolu vztahu už roky předtím, než došlo k

definitivnímu rozkolu – dlouho předtím, než jsem vůbec odhalil hořkou pravdu o její nevěře. Zhluboka, trhaně se nadechuji a upínám se k zoufalé naději, že by snad mohla polevit ve své neproniknutelné obraně a dát mi druhou šanci. Pravdou totiž je, že k této výjimečné ženě chovám hluboké, až sžíravé poblouznění už od mrazivých hlubin loňské zimy.

-

Všechno to začalo jednoho mrazivého zimního rána na eskalátoru, když zakopla a doslova se mi zřítila přímo do náruče. Naneštěstí přes bariéru našich tlustých zimních bund nemohla proniknout absolutně žádná fyzická jiskra. Nicméně v té své neodolatelné nešikovnosti vypadala naprosto úchvatně a vyzařovala nepopíratelnou auru inteligence a soucitu. V tom letmém okamžiku jsem zoufale toužil přiznat se, že můj zdánlivě dokonalý rodinný život není ničím jiným než pečlivě udržovanou fasádou – naprostou a totální katastrofou. Toho dne jsem zjistil, že jsem úplně posedlý po našich krátkých ranních setkáních v příměstském vlaku. A pak přišlo to ráno, kdy se hravě pokusila přitisknout své ledové prsty na mou tvář, zatímco jsme nenuceně probírali chladné počasí. Okamžitě jsem zamrzl – a to nejen z okolní teploty, ale z čistého, ochromujícího šoku z jejího doteku. Toužil jsem po tom ji obejmout, přitáhnout si ji blíž, a přesto jsem byl naprosto paralyzován svými okolnostmi. Stále jsem byl ženatý muž, otec dvou dětí, nucený našlapovat s mučivou opatrností.

12.2

Pak nadešlo ono osudné jarní ráno, kdy jsem konečně sebral odvahu jednat. Byl jsem odhodlaný vyslat jí definitivní signál o svém zájmu. Měla na sobě ty úchvatně provokativní kalhoty a já zjistil, že od nich nedokážu odtrhnout zrak. Zmobilizoval jsem veškeré své odhodlání, nenuceně jsem jí položil dlaň na koleno a zeptal se, zda je ten materiál pravá kůže. V té letmé vteřině jsem ucítil elektrizující nával horka, který mezi námi vyzařoval. Ale ona pouze odvrátila zrak, s výrazem předstírané lhostejnosti se zahleděla z okna a krátce nato přestala naším vlakem jezdit úplně. Předpokládal jsem, že nechce mít absolutně nic společného s tak komplikovaným mužem, jako jsem já. Byl jsem naprosto zdrcen. A později, když jsem se konečně odstěhoval ze svého domu, abych byl blíž ke svým dětem, a zaklepal na její dveře, abych si vyzvedl klíče od svého nového bytu, odmítla mému zoufalému vysvětlování věnovat i jen špetku pozornosti.

Nyní jsem opět jejím novým sousedem. Cítím zdrcující nutkání objasnit, co

se vlastně mezi mnou a Janou odehrálo a proč naše manželství nakonec implodovalo. Po mučivě dlouhou dobu jsme fungovali pouze jako spolubydlíci náhodně koexistující pod stejnou střechou. Už jsme nesdíleli lože; naše komunikace se striktně omezovala na všední logistiku výchovy našich dvou synů. Miloval jsem své syny nade vše, a přesto byl vztah s mou ženou jen prázdnou, pustou propastí. Cítil jsem se palčivě izolovaný a emočně vyčerpaný. Uprostřed té dusivé temnoty mé myšlenky nevyhnutelně bloudily k té fascinující ženě z vlaku. Vyzařovala z ní vitalita, dravá nezávislost a čirá, nekompromisní krása. Pro mě byla absolutním ztělesněním svobody.

12.3

A pak, jednoho zdánlivě obyčejného jarního odpoledne, se celá ta iluze násilně roztrýštila. Když jsem se vrátil z práce dřív v den, který měl být jen nudným úterkem, narazil jsem na ošklivou pravdu. Jana nebyla v našem svazku jen nespokojená; aktivně v něm skrývala tajného milence. Objevil jsem jejich explicitní, romantickou korespondenci na jejím tabletu, nedbale pohozeném na kuchyňské lince. Byla to ohromující rána, hořká zrada, ale po pravdě řečeno mě zaplavila jako obrovská, osvobozující úleva. Konečně mi to dalo nezpochybnitelné ospravedlnění k tomu odejít. Byl jsem jednoznačně hotový s životem ve lži. Chvatně jsem si sbalil své nejnútější věci, políbil na rozloučenou své podřimující chlapce a odstěhoval se. Nejdřív jsem skončil v pronájmu na pustém okraji města. Byl jsem na míle daleko od svých dětí a naprosto zoufalý.

O několik týdnů později jsem do ní čirou náhodou narazil na radnici. Vypadala naprosto neodolatelně, a přesto mi chyběla potřebná odvaha přiznat jí krutou realitu mého zničeného manželství. Pouze jsem utrousil vágní poznámku o tom, že nyní bydlím jinde. Nicméně mě stravovala zoufalá touha být blíž ke svým synům. A tak, když jsem objevil volný byt v přízemí nedaleko od nich, bez váhání jsem se té příležitosti chopil. Byla to ponurá kobka, ale nacházela se v naprosto stejné budově, kde bydlela ona. Tajně jsem choval vroucí naději, že budu moci konečně vyložit všechny karty na stůl.

Bohužel, můj velkolepý plán na celé čáře selhal hned první den. Když jsem dorazil, abych se do toho ponurého přízemního bytu oficiálně nastěhoval, potřeboval jsem si vyzvednout klíče. Pan domácí mě instruoval, abych si pro ně došel k dámě v patře. Když jsem stoupal po schodišti, zběsile mi

bušilo srdce. Tohle byla moje zlatá příležitost. Už jsem nebyl ten spoutaný, ženatý muž, který má zakázáno vrhnout po jiné ženě byt jen toužebný pohled. Byl jsem téměř svobodný muž, naprosto připravený obnažit svou duši. Zaklepal jsem na její dveře a čekal.

12.4

Když otevřela dveře, vypadala naprosto úchvatně, ale její pohled byl mrazivě chladný, postrádající jakoukoli vřelost. Pokusil jsem se o nesmělý úsměv a zamumlal jsem něco ubohého o tom, že si jdu vyzvednout klíče od bytu v přízemí, abych mohl být blíž ke svým dětem. Zoufale jsem chtěl obhájit svůj případ, uznat, že byla Janinou kamarádkou a přirozeně měla sklony stát na její straně, ale že já v tomto příběhu v žádném případě nejsem ten padouch. Toužil jsem jí prozradit, že mě Jana podvádí a že naše manželství bylo rychle se potápějící lodí už dávno před touto zradou.

Ale než jsem vůbec dokázal sestavit souvislou větu, její tvář se zkroutila čistým, nefalšovaným opovržením. Neměla absolutně žádný zájem vyslechnout si mou verzi příběhu. Moje muka nebo mé zlomené srdce jí nemohly být lhostejnější. Jednoduše mi zabouchla dveře přímo před nosem, pravděpodobně mě zavrhl jako arogantního parchanta, který bezcitně opustil svou chudinku ženu a děti. Zůstal jsem stát opuštěný v tiché chodbě a cítil se naprosto zdrceně. Dveře zůstaly pevně zavřené a mé křehké naděje byly zadupány v prach. Stáhl jsem se do svého ponurého bytu, klesl na ošoupaný koberec a uvědomil si ten absolutně dusivý rozměr své izolace.

Následující měsíce se proměnily v absolutní noční můru. Byl jsem uvězněn v té vlhké, temné přízemní kobce, přímo pod jejím královstvím. Pokaždé, když jsem nad hlavou zaslechl její přecházení, tep se mi touhou zrychlil. Přesto jsem věděl, že vystoupat po těch schodech nepřipadá v úvahu; dala své nepřátelství najevo víc než jasně. Aby toho nebylo málo, začala se vídat s někým jiným. S vysokým, sebevědomým chlápkiem, který se projížděl v křiklavém kabrioletu Mercedes. Kdykoli zaparkoval svou nabubřelou káru na parkovišti před mým oknem, fyzicky mě do hrudi udeřilo ostré bodnutí žárlivosti. Ztělesňoval všechno, co mně v tu bídnou chvíli chybělo: úspěch, sebevědomí a absolutní svobodu. Přistihl jsem se, jak nakukuji skrz žaluzie a plížím se ve stínech jako ubohý, závistivý duch. Vyzařovala z nich aura bezchybného páru, zahaleného do poklidné harmonie.

12.5

Snažil jsem se vrhnout veškerou svou zbývající energii do svých dvou chlapců. Byli mým jediným majákem radosti uprostřed této děsivé životní krize. Jana a já jsme oficiálně zahájili rozvodové řízení, ale ukázalo se, že to bude mučivě pomalé a nesnesitelně bolestivé utrpení. Jana si mě občas zavolala domů, abych jí pomohl s dětmi, což nás nutilo udržovat kvůli nim křehkou fasádu fungující rodiny. Silně podezřívám fascinující ženu z patra, že mě tam několikrát zahlédla a okamžitě dospěla k mylnému závěru, že se dáváme znovu dohromady. Ale to byl naprostý omyl. Mé manželství byla prázdná skořápka. Byl jsem jen zoufalý otec, který se zoufale snažil udržet hlavu nad vodou. Upřímně jsem věřil, že už nikdy nezažiju štěstí. Ztratil jsem svou ženu, svůj domov a jedinou ženu, která kdy v mé osamělé duši zažehla skutečnou vášeň. Balancoval jsem na samém pokraji kapitulace.

Pak se stal zázrak. Můj domácí, Martin, mě kontaktoval s naprosto šokujícím návrhem. Váhavě se přiznal, že Jana – moje brzká exmanželka – byla ve skutečnosti jeho tajnou milenkou! Byl jsem naprosto ohromen, a přitom mě současně zaplavila obrovská vlna úžasu. Hnán přetrvávajícím pocitem výčitek svědomí z této bizarní domácí rošády Martin přiznal, že právě pořídil dva zbrusu nové byty v úplně jiné části Prahy, a jeden z nich mi nabídl. Bez chvilky zaváhání jsem po jeho štědré nabídce skočil. Zoufale jsem toužil dostat kilometry mezi sebe a budovu, kde bydlela Janina nejlepší kamarádka, místo, kde každé nároží sloužilo jako bolestná připomínka mého roztržitého srdce. Chvatně jsem si sbalil svých pár skromných věcí a s radostí jsem tu ponurou past v přízemí opustil.

12.6

Nový byt byl neposkvrněný, světlý a moderní. Bydlel jsem v něm v poklidné, oživující samotě po několik měsíců.

Ale ten nejvelkolepější zvrát osudu se zhmotnil až mnohem později. Když jsem se jednoho dne vracel z práce, zahlédl jsem nápadně povědomou postavu, jak s grácií kráčí ke dveřím, které těsně sousedily s mými. Měla na sobě ty neodolatelné kožené kalhoty. Prostě jsem nemohl uvěřit vlastním očím. Byla to ona! Vesmír mi zázračně daroval nečekanou druhou šanci. Můj anděl strážný musel toto setkání zorganizovat s naprostou, božskou dokonalostí.

-

Takže, dnes jsem tady. Stojím před jejími dveřmi, přesně jako tehdy před těmi mučivými měsíci. Ale tentokrát nejsem zničený ženáč, který prchá před svými katastrofálními rozhodnutími. Jsem svobodný muž, plně si vědom svých priorit a nezatížený žádným podvodem.

Zhluboka se nadechnuji. Zvedám ruku. Klepu na dveře. Prosím, slož zbraně, otevři a pusť mě k sobě.

Česká verze ke vzdělávacím materiálům v angličtině je dostupná výhradně na www.jazykovamentorka.cz, www.language-mentor.eu.

Pokud jste tuto knihu získal/a jiným způsobem, budu ráda, když mi dáte vědět.

Můžete získat přístup k videím, audiu, konzultacím a dalším bonusům.

Text i ilustrace jsou chráněny autorským právem a nesmí být šířeny bez souhlasu autorky.

© 2026 Kateřina Havlová

